

gifva redan genom namnen sitt Sandhamn-
ska ursprung, liksom han äfven här började
utgifva sina dikter i en samlad upplaga.
Det som ger den egendomliga grundtonen
åt alla dessa samlingar är just de lefvande,
originela lokalmålningar som Sehlstedt
aldrig tröttnade att utströ och allmänheten
att läsa och älska. För alla årstidernas
vexlande fysionomier har hans lyra strängar;
än målar han huru

Hafvet sig mornar i vårsolens brand
Ligger på rygg med sin spegel i hand
Och molnen de segla
Som långskepp förbi
Och stolta sig spegla
Däri.

Än åter:

Ensam på kullriga klippan jag står
Och ser huru böljorna brusa,
Vindarne spela i rockskört och hår
Och kråkan på strandhugg sig slår.
Skyarne tjockna och tallarna susa.
In mellan skären holländaren går
Och klyfvarn i vändningen slår.
Stum är knipornas sommarsång,
Och hafvet som speglade skyar ljusa
Välter sig nu uti grus och tång
Med böljor som Trebackarlång.

Hand i hand med de skiftande natur-
scenerierna, äro de åskådliga taflorna ur
skärgårdens djurlif. Med förkärlek por-
trätterar han den ständigt hungrige fisk-
måsen:

I snöhvit skjorta rätt och slätt
Står måsen på sitt grund
Och gör sin morgontoalett
Och sköljer sig i mund.
Sitt visthus har han näst intill —
Ack den som vore mås!
Han spisar gratis, när han vill,
Fast strömming mest, gunås.

Äfven sälen är föremål för samma
säkra penselföring:

Vären har ännu ej isarne smält,
Lapptals de komma från Bottniska viken.
Sälarne, ledsna vid fiskarnes riken,
Segla på dem som kaptener så snällt.
Solskenet vänligt de bestarne söfver,
Ungarna leka med mödrarna glädt.
Spräckliga hafsörnar sväfva däröfver,
Äntra ibland deras våta fregatt.

Skalden kan ej kväfva en suck vid
tanken på sin egen sångarlott, då han
sjunger till den lilla fågeln på Grönskär:

Lugn du sitter, lyssnar ej därpå,
Fastän stormen i ditt strängspel griper.
Ack, du sjunger lika glädt ändå...
Lycklig du, som ingenting begriper.

Men vemodet hinner aldrig slå rot i
skaldens lynne. Han kan konsten att
umbära, lika bra som de tåliga, härdiga
människor, bland hvilka han lefver. Han,
om någon, är värdig att besjunga detta
präktiga skärgårdsfolk: den pligtrogne
lotsen, som i den stormdigra höstkvällen
måste lämna sin varma stuga, för att
krämarn skall få skutan i hamn —

Hvit som en isbjörn, står han vid ratten,
Oviss om kursen är lif eller död.

Skärgårdstösen, Jerkers fästmö, är icke
sämre:

Oförskräckt hon lägger sina nät,
Blir hon våt, så dör hon ej för det.
Trygg när hafvet vråker,
Lugn till lands, och säker
Hemma som ett utanlås.

Själftva själasörjaren i trakten kan
gifva sina sockenbor sådant föredöme i
försakelse, att skalden måste ömka sig
öfver *Komministern i Möja* och hans
mer än torftiga hushållning: